

— Или идѣте, рече той, или са отказваме отъ васъ.

— О! идѣте молиж ви са, рече Изабелла низко.

Въ сѣщото време и герцогъ Медина-Челли тикаше съ рѣжа момѣка. А той очуденъ и притѣсенъ, излѣзе отъ троня си олюляванъ и като минѣ презъ множеството стигналъ предъ инквизитора, който бѣ огадилъ сячко и са усмихваше. Тогасъ станѣ Жозе и пое отъ рѣцѣтъ на единъ дяконъ свързеска отъ печатаны листове и кутія пълна съ металически плочки, на които бѣ изобразенъ Христосъ съ главата на долу и обыколенъ отъ слънце. Новытъ *Войны Христовы* са качахъ по стѣпалата на троня и колѣничили предъ краката на Арбуеза приемахъ отъ него по една металическа плочка, и по единъ листъ книга отъ Жозе, на която бѣхъ написаны нуждытъ правила за Христовытъ войны, какъ трѣба да дѣйствувать въ сѣко обстоятелство съобразно съ предписаніята на инквизиціята. А плочката бѣше знакъ за взаимно опознаванье. Презъ раздаваньето инквизиторѣтъ непреставаше да мѣта погледи ту къмъ нерѣшителнаго донъ Карлоса, ту къмъ смутенаго герцога Мондеяра, а герцогъ Медина-Челли гледаше съ пламенны очы къмъ внуката си, като че ѝ думаше, «ето чловѣкътъ когото ти избрахъ.» Донъ Карлосъ не смѣяше да обърне очы къмъ годеницата си. Но като настанѣ вече минутата да приеме и той *santo to*, пристѣпи олюляванъ до краката на Арбуеза и прие знаковетѣ на новата си титла.

— Донъ Карлосе де Херрера, рече му инквизиторѣтъ низко, да не осѣщашъ нѣкое двууміе.

Донъ Карлосъ са поклони безъ да отговори; въ тѣзи минута той желяеше да бы са провалилъ сто лакты дълбоко подъ земята. Той слѣзе полека и отиде да са намѣси въ купа на новытъ Христовы войны, които стояхъ на полукръгъ предъ троня! Дълбоко мълчанье царуваше въ църквата. Владыката Арбуезъ слѣзе гордо по стѣпалата на